

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΝΤΕ ΖΙΡΑΡΝΤΕΝ

Στέφανο

Αγία

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

*Ακούγοντας τις λέξεις: «Παντρέψου τον!...» ή Μαργαρίτα ένοιωσε να την πλημμυρίσει μιὰ βαθεία ντροπή... Να παντρευτή τον κ. ντέ λά Φρεσναί!... Μονάχα ή ιδέα αυτή, την έκανε να κοκκινίσει και ν' ανατριχιάσει από φόβο... Η δυστυχισμένη... Πόσο τον αγαπούσε...

— Στέφανε, απάντησε, ή θα παντρευτώ έσένα ή δέν θα παντρευτώ ποτέ μου... Υφίσταμαι μιὰ όλεθρία επίδραση εναντίον της όποιας θέλω να θριαμβεύσω, και θα θριαμβεύσω, αν δέν μ' έγκαταλείψης... Έχε εμπιστοσύνη σε μένα... Δέν σου τó κρύβω καθόλου ότι περνάω μιὰ περίοδο σκληρής δοκιμασίας... Όταν είνε έδω... μου φαίνεται ότι τον αγαπώ... Άλλ' όταν θρίσκειται μακριά μου... νομίζω ότι και πάλι είμ' ελεύθερη κι' ότι ανήκω σε σένα... Πολύ γρήγορα θα σου πώ: Σύ είσαι αυτός που αγαπάω... Πάρε με...

Κάθε άλλη γυναίκα θα ήταν ίσως κατενθουσιασμένη με την κατάστασι αυτή: να αγαπάται, να λατρεύεται από δυο νέους, τόσο ώραίους, τόσο ξεχωριστούς μέσ' στο Παρίσι, να μπορή να διαλέξει μεταξύ τους, να βλέπει να την προτιμούν από τις θελκτικώτερες γυναίκες, όλ' αυτά έπρεπε να την κάνουν ευτυχισμένη...

Άλλά την ευαίσθητη, την τίμια Μαργαρίτα, ή κατάστασις αυτή τή σκότωνε... Μέσα στην έρωτική αυτή ατμόσφαιρα μαράζωνε, έσθυνε.

Δέν μπορούσε πειά να κοιμηθῆ. Τη νύχτα περπατούσε ώρες όλόκληρες στην κάμαρή της, ελπίζοντας πώς με την κούρασι θα πετύχει λίγο ύπνο... Προσπαθούσε να προσευχηθῆ, αλλά τότε γινότανε άσεβης, γιατί ή σκέψις της πήγαινε στο Ροβέρτο...

Όταν άπαυδούσε πειά, πήγαινε και καθόταν στο κρεβάτι του μικρού Γκαστόν και τον κύτταζε που κοιμόταν... Έκει μόνο εύρισκε λίγη γαλήνη, εκεί έπαιρνε λίγο θάρρος για τούς άγώνες της άλλης ήμέρας...

Άλλά ή τύφλωσις της αυτή δέν μπορούσε να θαστάξει έπ' άπειρον... Τα μεγάλα της μαρτύρια της άνοιξαν τέλος τα μάτια και, μιὰ νύχτα, ή αλήθεια σε όλη της τή φρίκη παρυσιαίστηκε μπροστά της.

— Ω! δέν μπορώ να ξεγελάω πειά τον έαυτό μου! φώναξε πέφτοντας γονατιστή και κρύβοντας μέσα στα χέρια της τó πρόσωπό της. Είμαι ένα ανάξιο πλάσμα! Είμαι μιὰ άθλία!... Άπατώ και τούς δυό!... Άγαπώ και τούς δυό!...

Τό άλλο πρωί την θρήκαν άναίσθητη μπρός στο κρεβάτι του Γκαστόν, που οί λυγμοί της και ή κραυγές της δέν τον είχαν ξυπνήσει καθόλου...

V

Άπό την ήμέρα εκείνη, ή Μαργαρίτα αποφάσισε όριστικά να μη ξαναϊδή πειά ούτε τó Ροβέρτο, ούτε τó Στέφανο.

«Αν διαλέξω τον ένα, σκέφτηκε, θα λυπήσω όπωσδήποτε τον άλλο. Τό φρονιμώτερο είνε να τούς αποφύγω και τούς δυο. Θα γίνω έτσι πολύ δυστυχισμένη, αλλά τούλάχιστον θα φερθώ τίμια...»

Η φτωχή γυναίκα ήταν άρρωστη... Η λιποθυμία της που είχε θαστάξει περισσότερο από μιὰ ώρα, τούς είχε άνησυχήσει όλους. Η μητέρα της άρχισε να παίρνη στα σοβαρά την κατάστασι αυτή, με την όποια ως τότε γελοούσε, κι' έτρεξε στο σπίτι της με την άπόφασι να της μιλήσει καθαρά.

Μά όταν είδε τή χλωμάδα της και άντελήφθη τή βαθεία θλίψι της ψυχῆς της, κατάλαβε ότι ή κόρη της δέν ήταν σε κατάστασι ν' άκούσει παρατηρήσεις, κι' αποφάσισε να πάη τó ίδιο θράδυ στον πατέρα του Στεφάνου για να τον άναγ-

κάζη να έπισπεύση τó γάμο και να νικήση τα αισθήματα της λεπτότητος που έμπόδιζαν τó γυιό του να ύπενθυμίσει στη Μαργαρίτα την ύπόσχεσί της.

Η κ. ντ' Άρζάκ έμεινε όλη την ήμέρα κοντά στην κόρη της και κατά τις έφτά τó θράδυ, πήγε κρυφά στο γηραιό κόμητα κ. ντ' Άρζάκ για να έξυφάνη την οικογενειακή αυτή συνωμοσία, με την όποια θα έδιωχνε για πάντα τó Ροβέρτο και θα εξασφάλιζε τή γαλήνη της κόρης της.

Μόλις όμως έφυγε, ή Μαργαρίτα άρχισε πάλι να κλαίη. Για μιὰ στιγμή είχε σκεφθῆ να όμολογήσει στη μητέρα της όλες τις άγωνίες της και την άπελπισία της, αλλά ή ντροπή της την συγκράτησε.

— Υπάρχουν πράγματα, έλεγε μόνη της, που δέν μπορεί να τα όμολογήσει κανείς σε μιὰ μητέρα την όποια σεβεται...

Η Μαργαρίτα άναρωτιόταν τί έπρεπε να κάνη για ν' άπομακρύνη από κοντά της τούς δυο αυτούς ανθρώπους που την αγαπούσαν... Έξαφνα τότε, μέσα στα δάκρυά της, χαμογέλασε με μιὰ παράξενη σκέψι που είχε κάνει: Να πῆ στο Στέφανο ότι αγαπούσε τó Ροβέρτο και στο Ροβέρτο ότι αγαπούσε τó Στέφανο... Άλλά τó μέσον αυτό, ήταν άναξιοπρεπές κι' επικίνδυνο συγχρόνως... Ο Στέφανος, γάγοντας τó θάρρος του, θα έφευγε... Άλλά ό Ροβέρτος δέν θ' άπελπιζόταν, και θα έμεινε... Κι' έτσι τó άποτέλεσμα θα ήταν να διαλέξει τó Ροβέρτο...

Τί να έκανε ή δυστυχισμένη;

Με τις σκέψεις αυτές, ή Μαργαρίτα θγήκε από την κάμαρή της και πήγε και ξαπλώθηκε σ' έναν καναπέ του σαλονιού.

Κουρασμένη από την άυπνία της άτελείωτης νύχτας, άποκοιμήθηκε λίγο. Είχε διατάξει να μη δεχτούν κανένα, ούτε συγγενείς, ούτε φίλους και γι' αυτό θρισκόταν άσφαλισμένη.

«Ω! αν έρχόταν κανείς κατά τή συνηθισμένη ώρα των έπισκέψεων, θα διωχνόταν άλύπητα... Ο καμαριέρης, στον όποιο είχε δώσει τή διαταγή, φρουρούσε σαν δράκος.

Άλλά ή ώρα κόντευε πειά όχτώ... Ποιός μπορούσε να έρθη τέτοια ώρα; Κανείς ασφάλως... Γι' αυτό κι' ό καμαριέρης, αφήνοντας τή θέσι του, θγήκε έξω για ν' άγοράσει σιαρέττα.

Η Μαργαρίτα μόλις είχε άποκοιμηθῆ, όταν έξαφνα άκουσε θήματα στο σαλόνι. Στην αρχή δέν άναγνώρισε τον έπισκέπτη. Έπειτα όμως βλέποντάς τον κοντά στο τζάκι, φώναξε:

— Σεις έδω, τέτοια ώρα;

— Δέν έλπίζα να σας θρω έδω, κυρία, απάντησε ό Ροβέρτος, γιατί αυτός ήταν ό έπισκέπτης. Έρχομουν μόνο να ρωτήσω για την υγεία σας... Έμαθα ότι ύποφέρατε πολύ σήμερα...

— Είμαι πολύ καλύτερα, απάντησε ξερά ή Μαργαρίτα.

Η Μαργαρίτα, λέγοντας αυτά τα λόγια, νόμιζε πώς έλεγε ψέματα. Άλλά έλεγε την καθαρή αλήθεια... Μονάχα ή θεά του Ροβέρτου ήν είχε θεραπεύσει και άναζωογονήσει...

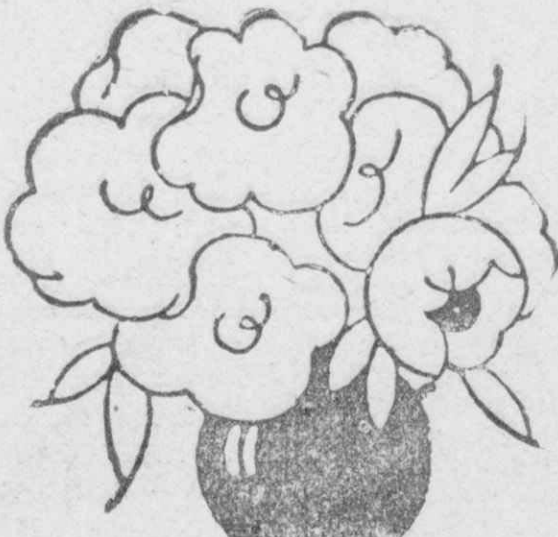
— Παίζετε, πιστέψτε με, ένα πολύ επικίνδυνο παιγνίδι, της είπε ό Ροβέρτος. Θ' άρρωστήσετε σοβαρά:

— Μήπως είστε γιατρός; Έκανε ειρωνικά ή Μαργαρίτα. Μήπως νομίζετε ότι μπορείτε να με συμβουλευσετε;

— Πάσχετε ήθικώς... Ο γιατρός δέν είνε ό κατάλληλος για να συμβουλευσει, αλλά ό φιλόσοφος... Κι' εγώ που σας μιλάω, είμαι έξαιρετος φιλόσοφος... Κάνετε κακό στον έαυτό σας, μη ζητώντας τις συμβουλές μου...

— Δέν έχω εμπιστοσύνη...

— Ω! αν δέν είχατε εμπιστοσύνη, τότε άκριβώς θα με συμβουλευόσαστε, εί-

πε με κάποιο έγωισμό και πονηρία ο Ροβέρτος.

Η Μαργαρίτα έτοιμαζόταν ν' απαντήσει, όταν μπήκε μέσα ο Στέφανος.

— Ω Θεέ μου! Τι θα γίνει τώρα; σκέφθηκε. Αποφάσισα να μη δώ στο έξις ούτε τον ένα, ούτε τον άλλον, και να πού ηρθαν μαζί κ' οι δυό... Οι δυο αυτοί άνθρωποι που τόσο μισούνται... Τι μαρτύριο...

Ετρεμε και ήταν τρομερά ανήσυχη...

Ο Στέφανος, μόλις μπήκε στο σαλόνι, έοριξε στο Ροβέρτο ένα βλέμμα μίσους που τρόμαξε πολύ τη Μαργαρίτα..

Ο Ροβέρτος πάλι μάζεψε τα φρύδια του μ' ανυπομονησία...

Η συνάντησις αυτή είχε κάτι το δραματικό... κάτι το μοιραίο... Προέβλεπε κανείς μια καταιγίδα...

Εξαφνα όμως ο Στέφανος, αφού επέπληξε τη Μαργαρίτα για τη σκληρότητα με την οποία αρνήθηκε να τον δεχτή το πρωί, ο παράφορος, ο ζηλότυπος Στέφανος, άπευθυνόμενος προς το Ροβέρτο με μεγάλη ευγένεια, τον ρώτησε αν ή μικρή αδελφή του συνήθισε στη ζωή του Παρισιού. Τότε κι' ο Ροβέρτος, ο περήφανος, ο αλαζονικός Ροβέρτος, του άπάντησε με την ίδια ευγένεια ότι ή αδελφή του διασκεδάζε πολύ στο Παρίσι...

— Μ' ευχαρίστησί μου ανέκαλυψα, επρόσθεσε ο Ροβέρτος, ότι ή αδελφή μου είναι πολύ καλή μουσικός, και σκοπεύω να την τελειοποιήσω...

Τότε άρχισαν να μιλούν κ' οι δυο για τη μουσική... Ήσαν σχεδόν πάντοτε της ίδιας γνώμης και, πράγμα παράδοξο, προτιμούσαν τους ίδιους μεγάλους συνθέτας... Ποτέ δεν είχε δη κανείς από τέλεια συμφωνία μεταξύ δύο ανθρώπων.

Η Μαργαρίτα δεν κατάλαβαινε πειά τίποτε... Τους κύτταζε με προσοχή κι' ανησυχία μη μπορώντας να έμβασθύνη στο μυστήριο που κρυβόταν κάτω απ' την ξαφνική αυτή μεταβολή...

Μια ύποψια εξαφνα της φώτισε τον νού. Και με την πρόφασι ότι ήθελε κάτι να πάρη, σηκώθηκε και κυτάχθηκε στον καθρέφτη του σαλονιού.

Αμέσως κατάλαβε την χιτία της όμοφωνίας των δύο άντεραστών...

Ήταν φρικωδώς άλλαγμένη... Η όφι της ήταν τρομερή... Η νύχτα εκείνη των δακρύων, ο πυρετός που τη θασάνιζε ακόμα, είχαν μεταβάλει επαισθητά τα χαρακτηριστικά της. Φαινόταν όμοια όπως ήταν πρό όλίγων μηνών, όταν είχε σηκωθή απ' την άρρώστεια της.

— Αυτό είναι! σκέφτηκε. Με λυπήθηκαν!...

Και οι δύο άντερασται εξακολουθούσαν να κουβεντιάζουν και να γελούνε σαν τους πιο καλούς φίλους του κόσμου.

Η Μαργαρίτα τους κύτταζε με συγκίνησι κι' ο άκατανίκητος έρωσ της και για τους δυο έσφιγγε την καρδιά της.

Σε κάποια στιγμή σερβίρισαν το τσαί. Η Μαργαρίτα σαν οικοδέσποινα που ήταν, θέλησε να σηκωθή για να περιποιηθή τους ξένους της.

Αυτοί όμως την έμπόδισαν.

— Θα φροντίσουμε μόνοι μας, είπαν.

Και τράβηξαν το τραπέζι κοντά στην πολυθρόνα, όπου ήταν ξαπλωμένη.

Ενώ έπιναν το τσαί έλεγαν συγχρόνως ένα σωρό χαριτωμένες άνοησιες για να διασκεδάσουν τη Μαργαρίτα.

Κουβεντιάζαν με καλωσύνη, σχεδόν μ' αγάπη...

Αλλά ή Μαργαρίτα δεν τους άκουγε κ' ή συγκίνησί της μεγάλωνε όλοένα... Όσο αυτοί γελούσαν, τόσο εκείνη ένοιωθε τα μάτια της να γεμίζουν δάκρυα.

Η από οίκτο γι' αυτήν περιποίησις των δύο νέων, που τόσο υπέφεραν και τόσο έμισούντο μεταξύ τους, ή προσπάθεια που κατέβαλλαν κ' οι δυο για να νικήσουν το πά-

θος τους και το μίσος τους και της αφήσουν μια μέρα γαλήνης, ή παροδική αυτή άρμονία, ή ανακωχή που είχαν κλείσει προς χάριν της, όλα αυτά της φανέρωναν την άπέραντη άφοσίωσι και τρυφερότητά τους και την έκαναν να νοιώθη γι' αυτούς τη βαθύτερη ευγνωμοσύνη και το μεγαλύτερο θαυμασμό.

— Ω! πόσο ήσαν καλοί, ευγενείς και γενναίοι!

Δεν ήταν λοιπόν τόσο ένοχος;

Την έλυπούντο, άρα δεν ήσαν άργισμένοι μαζί της...

Υπέφεραν για τους πόνους της... Αναγνώριζαν λοιπόν πως ήταν θύμα τους...

Και σε μια στιγμή ή Μαργαρίτα δεν μπόρεσε πειά να συγκρατηθή κι' άφησε τα δάκρυά της να τρέξουν ελεύθερα.

Θέλησε άμέσως να δικαιολογηθή και είπε:

— Υποφέρουν τα νεύρα μου...

Και με το θελκτικό χαμόγελό της φάνηκε σαν να τους ζητούσε συγγνώμη.

— Σας αφήνουμε ν' αναπαυθήτε, της είπε ο Ροβέρτος και σηκώθηκε.

Αμέσως σηκώθηκε κι' ο Στέφανος.

Το φιλικό αυτό: «Σας αφήνουμε!» που ένωνε τους δυο αυτούς έχθρους, της φάνηκε παράδοξο.

Λυπήθηκε επειδή θάφευγαν μαζί, γιατί φοβήθηκε μήπως ή κωμωδία αυτή της καλωσύνης μεταβληθή σε θύελλα, όταν εκείνη δεν θα θρισκόταν μπροστά...

Τι να έκανε; Δεν μπορούσε ν' αφήση τον ένα και να κρατήση τον άλλο... Έπρεπε να τους έχη έμπιστοσύνη.

— Καληνύχτα, κυρία, είπεν ο Ροβέρτος. Θα στείλω αύριο να ρωτήσω για σας...

— Καληνύχτα, εξαδέλφη μου, είπε κι' ο Στέφανος. Αν υποφέρης κι' αύριο, προσκάλεσε το γιατρό.

Της έσφιξε το χέρι, άνοιξε την πόρτα και θγήκε ξω...

— Να προσκαλέσετε το φιλόσοφό σας, της είπε ο Ροβέρτος με σιγανή φωνή και χαμογελώντας.

— Πόσο όμορφα γελάτε! έκανε χωρίς να θέλη ή Μαργαρίτα.

— Χαίρετε... Είναι όραίο για μένα να γελάω σήμερα.

— Το ξέρω... του άπάντησε.

Μα άμέσως μετανόησε. Το να όμολογήση ότι μάντεψε τη θλίψη του, ήταν σαν να παραδεχόταν τον έρωτά του.

Ο Ροβέρτος συνάντησε το Στέφανο στον αντίθάλαμο κι' εκεί κυτάχτηκαν κ' οι δυο μ' ανησυχία.

Ο Στέφανος έλεγε από μέσα του: «Είναι κι' αυτός πολύ θλιμμένος... Σίγουρα κι' αυτός τη βρίσκει πολύ άρρωστη...».

Ο Ροβέρτος πάλι έλεγε: «Η δυστυχισμένη νέα... Τη σκοτώνουμε... Η ιστορία αυτή πρέπει να τελειώση...».

Η Μαργαρίτα, ή όποια άφογκραζόταν ανήσυχη, άκουσε την έξωπορτα να κλείνη πίσω τους... Φοβόταν μήπως μια λέξις τυχαία γίνει άφορμή να ξεσπάση το μίσος τους που με τόσο δυσκολία το συγκρατούσαν...

Οι φόβοι της ήσαν άβάσιμοι... Ο Στέφανος κι' ο Ροβέρτος δεν έμισούντο καθόλου εκείνο το θράδυ. Απεναντίας συμφωνούσαν σαν δυο φίλοι, σαν δυο συγγενείς, γιατί είχαν το ίδιο συμφέρον: να σώσουν αυτήν που αγαπούσαν... Είχαν τον ίδιο φόβο: μήπως την χάσουν... Η Μαργαρίτα δεν ήταν γι' αυτούς ή ποθητή λεία που τη διαμφισθητούσαν με τόσο πάθος... Ήταν το θύμα που κινδύνευε και που έπρεπε να το υπερασπισθούν με κάθε θυσία κι' ο καθένας τους θεωρούσε τον άλλο ως πολύτιμο συνεργάτη στην ευγενική αυτή προσπάθεια. Δεν ήσαν τώρα έχθροι και αντίζηλοι, ήσαν συνένταιροι στις θυσίες και συμπαιούσαν ό ένας τον άλλο, προς χάριν του πλάσματος που λάτρευαν άδελφωμένοι.

(Ακολουθεί)

Πήγαινε και καθόταν στο κρεβάτι του μικρού Ι καστόν.